Vă prezentăm ANTRENORII ŞI FOTBALIŞTII EMERIŢI

Valeriu CĂLINOIU

Sînt, în Bucureşti, cartiere renumite prin „producţia" lor sportivă, ca să zicem aşa, „pe specific de ramură".

Parcul Domenii şi străzile din jurul său au dat zeci şi zeci de rugbişti. Explicaţia: vecinătatea stadionului Tineretului, cu cele 3 terenuri ale sale.

Jumătate din hocheiştii de azi ai Capitalei locuiesc în Vatra Luminoasă, în Balta Albă sau în blocurile de pe Bulevardul Muncii. Magnetul patinoarului...

Cît despre ce a dat „Oborul" în fotbal...

Dar mai e un cartier care a dat fotbalişti mulţi. Şi buni! Este partea de sud a Bucureştiului. Şoseaua Olteniţei, străzile din jurul ei, în special Împăratul Traian. Voinescu, Călinoiu, Titi Popescu, Cornel Simionescu, Pîrvu ş.a. fac parte din „producţia" fostului teren A.C.S.A. Au făcut aici primii paşi, de aici şi-au luat zborul spre marile echipe ale Capitalei şi ale ţării.

De terenul A.C.S.A. se leagă şi debutul lui Valeriu Călinoiu, din a cărui activitate sportivă vă prezentăm azi cîteva fragmente.

PRIMUL ANTRENOR: PETRE STEINBACH

S-a prezentat, în 1940, la un trial pentru copiii din cartier. Juca portar. Aproape un an — după ce a fost selecţionat — a apărat poarta echipei de copii Olimpia, dar lui Steinbach i s-a părut că puştiul ar fi mai bun în cîmp şi l-a trecut extrem stînga, post pe care a jucat în echipa de pitici a lui „Carmen". A trecut la juniorii aceleiaşi echipe, apoi la „Dragoş Vodă" (echipa cunoscutului „Nea Papalică"), iar în 1947 şi-a făcut debutul în categoria B, la Hunedoara, jucînd în continuare pe acelaşi post.

În 1948, Călinoiu joacă la „Distribuţia" şi după circa o jumătate de an, antrenorul echipei, N. Gorgorin, îl „unge" mijlocaş dreapta. Este postul care avea să-l consacre pe Călinoiu printre cei mai buni fotbalişti români de după război.

CĂLINOIU POVESTEŞTE...

„Era în 1949. Aveam 20 de ani. Am jucat pentru prima oară în categoria A, făcînd linie cu Pepelea, contra lui Ferar Cluj. L-am avut ca adversar direct pe actualul antrenor secund al echipei naţionale, Ştefan Covaci... .

După un an la Petrolul, am trecut la Dinamo Braşov, în categoria B. În ultima etapă a campionatului, susţineam un meci decisiv, cu Metalul, la Bucureşti. Cine cîştiga, promova în A! Era un meci înfiorător. În minutul 90, i-am marcat lui Voinescu (pe atunci portarul echipei metalurgiste) şi le-am „suflat" promovarea. „Topică" mi-era prieten bun, din copilărie. După meci, am luat împreună tramvaiul 21 şi ne-am dus acasă. Locuiam unul lîngă altul şi trebuia să coborîm la aceeaşi staţie. În acest drum, Voinescu era numai nervi. Se întreba într-una cine i-a marcat golul. Eu tăceam chitic. Era aşa de agitat şi de supărat că n-aveam curaj să-i spun... Cînd am ajuns în cartier, m-am dat jos cu o staţie înaintea celei la care, de obicei, coboram împreună. După ce s-a închis uşa tramvaiului, i-am făcut semn, de jos, că eu i-am dat golul! Voinescu... să turbeze nu altceva!

Dar, apropo de Voinescu, mare portar...

În 1950 am trecut la Dinamo Bucureşti. Am jucat pînă în 1960 în această echipă, la care am cunoscut mari satisfacţii sportive. Prima a fost cucerirea titlului de campion în 1955. Cea de a doua a fost în 1957, cînd am primit titlul de «CEL MAI BUN FOTBALIST AL ANULUI». Şi, în fine, o satisfacţie aproape permanentă: aceea de a fi avut ca parteneri jucători de valoarea lui Băcuţ, Nicuşor, Suru, Barta, Ozon, Szőke, Ene I... Aici, la Dinamo, am jucat cele mai frumoase meciuri din activitatea mea competiţională internă, marile derbiuri Dinamo — C.C.A., în care — spre bucuria noastră — victoria ne revenea nouă, ca o... compensaţie pentru faptul că titlul revenea C.C.A.-ului".

JUCĂTOR MULTILATERAL

Călinoiu a fost, fără discuţie, ceea ce se cheamă un jucător complet: calităţi fizice deosebite, tehnică avansată (juca la fel de bine cu ambele picioare, iar lovitura lui de cap era renumită), gîndire tactică, putere de luptă.

De altfel, Călinoiu a avut aptitudini reale pentru atletism. Povesteşte el:

„În primii ani de activitate fotbalistică, făceam paralel şi atletism. Eram legitimat la clubul bucureştean „Victoria". Săream cu prăjina şi participam la curse de fond. Cu atletismul, era amuzant la Braşov. Săream la înălţime 1,75 m în echipament de fotbal. Antrenorul de la secţia de atletism, Coman, îmi făcea o curte teribilă, vrea să mă ia la el. După cîte un joc slab, mă duceam, pocăit: „Nea Comane, trec la atletism..." Duminica următoare, jucam bine, cîştigam. „Nea Comane, nu mai trec la atletism". În orice caz, atletismul m-a ajutat. Viteză, detentă, rezistenţă"...

Călinoiu a jucat absolut pe toate posturile unei echipe, în meciuri oficiale. Cînd a jucat portar? Într-un meci de campionat, în 1953, contra Progresului Bucureşti, după ce s-a accidentat Birtaşu...

DE 23 ORI ÎN ECHIPA NAŢIONALĂ A

Nu mai puţin strălucită este şi cariera lui internaţională. Debutul lui este legat de unul din cele mai frumoase jocuri ale echipei noastre naţionale, cel cu Ungaria, de la Turku, la J.O. din 1952, pe care l-am pierdut cu 1—2. Atunci a purtat pentru prima oară tricoul naţional. L-a avut ca adversar direct pe Puskas, care n-a marcat nici un gol în acel meci.

În continuare, titular ani la rînd, în linia de mijloc Călinoiu, Apolzan, Serfőző, apoi — tot în naţională! — inter dreapta şi chiar stoper, Călinoiu are la activ 23 de meciuri în reprezentativa A. O curiozitate: la echipa naţională, ori de cîte ori a fost în lot a şi jucat în echipă. Niciodată rezervă! Şi altă: la J.O. din 1952, a fost... rezervă de portar, pentru cazul că Voinescu s-ar fi accidentat!

— *Care ţi-e amintirea cea mai frumoasă din activitatea la echipa naţională?*

— Aş înclina să spun că meciul de la Turku, în care am debutat, dar acel 1—2, şi mai ales faptul că puteam învinge marea echipă de pe atunci a Ungariei, dar n-am reuşit, mă fac să am rezerve. De aceea mă opresc la meciul cu Bulgaria (Sofia, octombrie 1953) cînd am cîştigat cu 2—1. Meciul era pentru preliminariile C.M. iar eu am marcat golul victoriei în min. 52. Am avut atunci un „11" strașnic": Toma — Androvici, Szőke — Călinoiu, Apolzan, Băcuţ I — Ozon, Petschovski, Ene I, Serfőző, Suru. Primul gol îl înscrisese partenerul meu preferat de joc, Gabi Serfőző...

— *Şi o amintire neplăcută?*

— Meciul din acelaşi an şi aceeaşi lună, 0—1 cu Cehoslovacia, de la Bucureşti. Acesta şi cel de la Turku au fost singurele meciuri după care am plîns.

PUNCTUL „DIVERSE"

— *Care a fost jucătorul pe care ţi-a fost cel mai greu să-l ţii?*

— Răspunsul meu poate să surprindă: Avasilichioaiei. Niciodată nu ştiam ce vrea să facă. Era mititel, se deplasa mult, îl scăpam mereu din ochi.

— *Dar dintre jucătorii străini?*

— Cehoslovacul Crha.

— *Cel mai frumos gol pe care l-ai înscris?*

— Pe stadionul Republicii, într-un meci de verificare contra F.C. Austriei, portarului Schmidt. Am tras, venind lansat din urmă, de la 30 de metri, o „bombă" care a mers la colţul de sus, în stînga.

— *Dintre halfii actuali, care îţi place mai mult?*

— Cred că cele mai mari calităţi le are Jamaischi. Dacă ar fi mai serios, dacă ar avea ambiţie, n-ar avea rival pentru „naţională". În rest, îmi place D. Popescu, un jucător în genul lui Bone.

Radu URZICEANU

Cuvinte încrucișate — RELAŞ FOTBALISTIC

ORIZONTAL: 1) Unele din întîlnirile care se mai dispută acum — Mişcare fotbalistică. 2) Locurile spre care se îndreaptă unii jucători în această vacanţă — „Înaintaş". 3) A trece de pe o extremă pe alta — Înaintaş argentinian. 4) Vacanţă pe stadioane — Au avut locurile asigurate la unele din meciurile C.M. 5) Pe el — Şi le oferă unul altuia căpitanii echipelor — Nume feminin 6) Badea! — Oferit — Apărare eficace. 7) Adversar generic, într-o formulă de... atac — Acel — Dacă sînt „roşii", sînt sinonimi cu belgienii din naţională. 8) Recuperare a forţelor în vacanţă — Decor reconfortant. 9) Luate ...în balon — Mijlocaş brazilian. 10) Cupă — Nervură a parcului — Obicei. 11) Produs al textiliştilor — Echipă bucureşteană din categoria a II-a orăşenească — Merge cu „Diavolo". 12) Prefix pentru doi — Drum ceh cu rezonanţă fotbalistică — Folosesc aripile în atac. 13) Poziţie din ofsaid acceptată unanim — Rude cu „zăvorul". 14) Public — Gol neacordat — Tur şi retur

VERTICAL: 1) Participanţi la un curs de la Bucureşti, referitor la stadiul actual al fotbalului mondial (8—10 august 1966) — Ca orice fotbalist care se descurcă. 2) Farul o domină — Unii dintre maeştrii sportului sau antrenorii distinşi cu un titlu. 3) Viitoare adversară a României în Campionatul Europei — Antrenorul lotului elveţian la C.M. din 1966 — Campionatul Mondial. 4) Fluier — Expediază lumea la ştranduri şi meciurile în nocturnă (pl.) 5) Selecţionat — Zecimală. 6) Lereter la cap! — Tuşa litoralului — Echipă de fotbal din Cîmpina. 7) Săritura la balon — Soarele felahilor — Locuitor de la munte. 8) Mijlocaş sovietic — Infinitivul celor mai buni din echipă — Studenţi clujeni. 9) Stop pe jumătate! — Argentinian din echipa Italiei (C.M. 1934) — Dinsele — În fruntea clasamentului! 10) Gazetar sportiv — Echipa care tinde spre acelaşi ţel. 11) Antrenor al lotului reprezentativ — Omuşor (pl.) — Cursă. 12) Infernali, din punct de vedere al ritmului — Subtil în execuţii tehnice. 13) Privitor, de justeţe, la cap — „Limpezită" de apărători. 14) Militarii şi mai multe din echipele lor — Transformă... amidonul în maltoză şi glucoză — Ene!

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14
1	A	M	I	C	A	L	E	■	S	C	O	A	L	A
2	N	A	T	A	L	E	■	S	T	R	A	M	O	S
3	T	R	A	V	E	R	S	A	■	O	N	E	G	A
4	R	E	L	A	S	■	A	B	O	N	A	T	I	■
5	E	■	I	L	■	E	L	O	R	I	■	I	C	A
6	N	E	A	■	D	A	■	■	C	■	T	■	■	■
7	O	M	■	C	E	L	■	T	■	A	■	O	R	■
8	R	E	F	A	C	E	R	E	■	R	■	R	E	■
9	I	R	O	N	I	Z	A	T	E	■	■	I	S	■
10	■	I	N	I	M	A	■	A	L	E	E	■	P	■
11	A	T	I	C	A	■	■	N	E	■	■	I	■	■
12	■	I	■	U	L	I	■	I	■	■	■	N	■	■
13	■	■	C	L	A	R	A	■	C	■	■	■	S	E
14	L	U	M	E	■	B	U	N	U	L	A	L	■	A	N

G. C.

I CAMPEONATO EUROPEO UNIVERSITARIO de FUTBOL

R.F.E.F.

LA PRIMUL CAMPIONAT EUROPEAN UNIVERSITAR

COMISARIA PARA EL S.E.U.

SANTIAGO PONTEVEDRA VIGO
23 DE JULIO A 3 DE AGOSTO

F.I.S.U.

Prezentă la primul campionat european universitar, selecţionată studenţească a ţării noastre s-a clasat pe locul al 3-lea, cucerind medaliile de bronz şi cupa pusă în joc. În legătură cu comportarea echipei noastre am solicitat antrenorului prof. N. Roşculeţ (care s-a ocupat, împreună cu D. Teodorescu, de pregătirea lotului) cîteva amănunte, cărora le facem loc mai jos.

„Iniţiat de F.I.S.U. (Federaţia internaţională a sportului universitar), primul campionat european s-a desfăşurat în Spania, în organizarea sindicatului studenţesc spaniol, în colaborare cu Federaţia spaniolă de fotbal, între 23 iulie şi 3 august. După cum se ştie, cele opt selecţionate înscrise au fost împărţite în două grupe de cîte patru, iar jocurile s-au disputat în oraşele Pontevedra (grupa A) şi Vigo (grupa B), situate pe litoralul Oceanului Atlantic.

În vederea unei cît mai bune participări a echipei noastre, au fost luate cîteva măsuri, în care ne-am bucurat şi de sprijinul federaţiei noastre de specialitate. Pentru selecţionarea lotului, forma echipelor studenţeşti şi a jucătorilor susceptibili de selecţie a fost urmărită încă din timpul campionatului. În baza observaţiilor făcute a fost alcătuit un prim lot de 26 de jucători, care au fost supuşi, la Bucureşti, la două jocuri de verificare. Acestea ne-au ajutat la definitivarea lotului de 17 jucători (cel anunţat de altfel la plecarea noastră), care a intrat în pregătirea finală. Aceasta a durat doar 9 zile şi a urmărit omogenizarea tactică, precum şi precizarea formaţiei de bază.

Primul meci din cadrul grupei noastre (A) l-am susţinut cu echipa Franţei, în condiţiuni destul de grele deoarece am ajuns la Pontevedra, după o călătorie cu autobuzul de mai bine de 20 de ore, în dimineaţa jocului. Totuşi, datorită voinţei de a învinge, cît şi superiorităţii tehnico-tactice, formaţia noastră a cîştigat partida cu 2—0, prin punctele marcate de **Lucescu** şi **Libardi.** Al doilea meci, disputat la 27 iulie în compania Olandei, ne-a revenit la un scor mai mare (5—2), punctele fiind înscrise de **Ciornoavă** (3), **Lucescu** şi **Marcu.** De data aceasta, avînd la dispoziţie 3 zile de odihnă, echipa s-a comportat la nivelul posibilităţilor sale, demonstrînd — mai ales în prima repriză — o superioritate netă în rapiditatea acţiunilor, în modul cum le-a conceput şi desfăşurat, în eficacitate. După numai 15 minute, scorul era 3—0 pentru noi, iar pauza ne-a găsit cu un avantaj de 4—0. La reluare însă, echipa n-a mai insistat, a preferat să realizeze o circulaţie prelungită a mingii, economisindu-şi forţele pentru jocurile următoare. Totalizînd 4 puncte din două jocuri şi datorită rezultatelor celorlalte echipe, noi eram siguri calificaţi pentru semifinale. Poate că acest lucru a făcut ca echipa noastră să nu acţioneze în ritmul său în partida următoare, cu Spania. Cert este că în prima repriză ea a jucat mai lent şi numai cînd şi-a dat seama de valoarea fotbaliştilor spanioli (cîştigătorii campionatului), care practică un joc modern, rapid, bine orientat tactic şi cu nivel tehnic ridicat, a început să se comporte la posibilităţile ei. Dar, cu toată dominarea şi presiunea exercitată la poarta gazdelor, eforturile jucătorilor noştri au fost zădărnicite de nervozitate, pripeală şi de aici ineficacitate, astfel că scorul final ne-a fost defavorabil (0—2). Trebuie să adaug însă, dar nu ca o scuză, că primul gol l-am primit în urma unei iregularităţi comise asupra portarului nostru şi că am fost privaţi de un 11 m.

În semifinale ne-am întîlnit cu Iugoslavia, care cîştigase seria B. Meciul a avut loc la Vigo şi l-am pierdut cu 1—0, în ciuda superiorităţii manifestate şi în condiţiuni care trebuie subliniate. Jucătorii noştri au început meciul conştienţi, dar copleşiţi de importanţa lui. Totuşi, ei au dominat tot timpul, însă crisparea, emotivitatea excesivă, enervarea, au făcut ca echipa să atace dezordonat, cu greşeli tehnice şi ratări exasperante. În plus, golul s-a marcat în urma unei greşeli a lui Cimpeanu, care în loc să degajeze, a pasat... unui adversar, aflat liber la marginea careului de 16 m... Faţă de superioritatea noastră, jucătorii iugoslavi au recurs la o apărare supranumerică, la un joc obstrucţionist, la tragere de timp şi la duritate. Cu aceasta, ei au reuşit să-şi timoreze adversarii şi să-i scoată din joc. Arbitrul a intervenit şi a eliminat doi jucători iugoslavi, dar şi noi am jucat în inferioritate, în 8 oameni, pentru că Răcelescu, Ciornoavă şi Marcu au fost loviţi şi au făcut mai mult figuraţie pe teren.

În schimb, meciul pentru locul 3, cu echipa R.F. Germane s-a desfăşurat într-o notă de corectitudine şi sportivitate. Fotbaliştii vest-germani au practicat un joc în forţă, dar corect, bine organizat şi orientat tactic. Ei nu au putut evita însă înfrîngerea cu 2—1 (autorii golurilor: **Ciornoavă** şi **Libardi**).

Acest joc a fost considerat drept cel mai frumos din campionat, desfăşurat într-o notă de disciplină şi sportivitate mult apreciate de specialişti şi presa sportivă. De altfel, echipa noastră şi-a atras laude pentru comportarea sa disciplinată atît pe teren, cît şi în afara lui.

Locul III ocupat de echipa noastră îl consider bun, avînd în vedere valoarea adversarilor, condiţiile de climă diferite şi, mai ales, faptul că jucătorii noştri se prezentau după un sezon încărcat (jocuri în campionatul republican, în campionatul universitar şi cele de verificare, care s-au succedat la scurte intervale). Interesul manifestat de celelalte echipe faţă de acest campionat european a fost mare. Selecţionatele Spaniei, R.F. Germane şi Franţei — de pildă — au făcut pregătiri speciale, includ chiar jocuri internaţionale. În componenţa multor formaţii au figurat jucători de primă categorie, ca iugoslavii Sencovici, Marcovici etc., unii selecţionaţi în loturi naţionale. Echipele au arătat stiluri de joc diferite, iar unele au adoptat apărarea supraaglomerată. În aceste condiţii, reprezentativa noastră studenţească s-a achitat destul de bine de sarcină.

Majoritatea jucătorilor s-au încadrat în orientarea tactică a echipei, ca şi în disciplina de joc, chiar dacă au avut momente de scăderi. Dintre cei care în majoritatea meciurilor au corespuns menţionez pe **Surdan, Marcu, Ştefănescu, Strîmbeanu** şi **Cimpeanu.** Comportări inegale au avut **Anca, Grizea, Răcelescu, Libardi. Neşu,** cu toată valoarea şi cunoscuta lui putere de luptă, nu a corespuns aşteptărilor noastre.

În concluzie, apreciez ca pozitivă comportarea generală a echipei, aceasta constituind — atît prin calităţile manifestate de jucători, cît şi prin scăderile avute — un bun punct de plecare pentru viitor, poate chiar pentru al doilea campionat european, fixat în aceeaşi perioadă în 1967, în Olanda sau Iugoslavia. Există posibilităţi pentru comportări şi mai bune.

Prof. N. ROŞCULEŢ

Jocurile în grupă, 23—24—26—27—29—30 iulie

GRUPA I (Pontevedra, Santiago)

România — Franţa	**2—0 (1—0)**
Spania — Olanda	**2—1 (1—0)**
România — Olanda	**5—2 (4—0)**
Spania — Franţa	**1—0 (0—0)**
Spania — România	**2—0 (2—0)**
Olanda — Franţa	**2—0 (1—0)**

GRUPA II (Vigo)

Turcia—Portugalia	**0—0**
Iugoslavia—R.F. Germană	**2—0 (0—0)**
R.F. Germană—Portugalia	**3—1 (2—1)**
Iugoslavia—Turcia	**3—0 (1—0)**
Iugoslavia—Portugalia	**6—0 (1—0)**
Turcia—R.F. Germană	**0—0**

Joc pentru locul 7, 1 august
Santiago:
Franţa—Portugalia **5—0 (3—0)**

Semifinalele, 1 august
Pontevedra:
Spania—R.F. Germană **3—1 (2—0)**
Vigo:
Iugoslavia—România **1—0 (1—0)**

Joc pentru locul 5, 2 august
Santiago:
Olanda—Turcia **3—0 (neprez.)**

Finala pentru locul 3, 3 august
Pontevedra:
ROMÂNIA—R.F. Germană **2—1 (0—0)**

Finala campionatului, 3 august
Pontevedra:
SPANIA—Iugoslavia **3—0 (2—0)**